

РЕШЕНИЕ

№ 104

гр. Стара Загора, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: М. М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20235500500048 по описа за 2023 година

Производството по делото е на осн. чл.258- 267 от ГПК във вр. с чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 във вр. с чл.325, ал.1, т.1 от КТ.

В законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК е постъпила Въззивна жалба вх.№ 13091/28.11.2022г. от ищцата- служителка Р. Р. Б. от гр.К., *** против изцяло негативното за нея първоинстанционно Решение № 552/21.11.2022г., постановено по гр.д.№ 1168/2022г. по описа на РС-гр.Казанлък, обл.Старозагорска, с което са били отхвърлени предявените й искове за признаване уволнението за незаконосъобразно, за неговата отмяна, за възстановяване на предишната работа, за присъждане на обезщетение по чл.344, ал.1, т.3 от КТ за времето, през което е останал без работа за 6 месеца, със законните последици от това. Счита, че така постановеното решение се явява незаконосъобразно и неправилно, като излага подробни фактически и правни съображения в тази насока. С оглед на изложените съображения и на основание чл.271, ал.1, изр.1, пр.2 от ГПК, моли настоящия въззивен съд да постанови решение, с което да отмените в атакуваното от нея Решение на РС-Казанлък, и вместо него да постановите друго изцяло позитивно за нея, ведно със законните последици от това. Няма свои нови доказателствени искания пред въззивния съд. Претендира разносните си пред двете съдебни инстанции. В този смисъл е и пледоарията й пред настоящата въззивна съдебна инстнация.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен Отговор на въззивната жалба вх.№ 359/12.01.2023г. от ответника-

работодател Държавна детска градина „Д.“- гр.К., ***, която счита атакуваното първоинстанционно Решение за напълно мотивирано, законосъобразно и правилно, заявява, че посочените във въззивната жалба оплаквания били неоснователни и недоказани. Поради което моли настоящия въззивен съд да потвърди изцяло атакуваното първоинстанционно Решение, със законните последици. Претендира разноските си пред настоящата въззивна съдебна инстанция. В този смисъл е и пледоарията на процесуалния й представител- адвокат пред ОС- Ст.Загора.

Настоящият въззивен съд, като обсъди доводите на всяка от страните по делото, мотивите на атакуваното първоинстанционно съдебно Решение, събраните по делото пред РС писмени и гласни доказателства и липсата на нови доказателства пред въззивния ОС- Ст.Загора, поотделно и в тяхната съвкупност, и приложимите по казуса материалноправни и процесуални норми, намери за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин следното :

Видно от мотивите на атакуваното изцяло негативно за въззивницата-служителка/ищца/, съгласно приетата по първоинстанционното дело и неоспорена от никоя от страните Длъжностната характеристика за длъжността й „счетоводител” на въззивницата/ищца/, в нея са подробно описани всички процесни нарушения на трудовата дисциплина, изложени в мотивите на процесната заповед за уволнение и в мотивите на атакуваното първоинстанционно Решение, които са пряко и непосредствено свързани с неизпълнение на задълженията, вменени й там. Самото неизпълнение на тези задължения е доказано от множеството събрани и приети по първоинстанционното дело писмени и гласни доказателства, които РС е обсъдил изцяло, поотделно и в тяхната съвкупност, като е преценил и тяхната относимост към естеството на правния спор по делото. Самият свидетел Д. е имал преки и непосредствени впечатления и с оглед неговата експертиза, като Гл. инспектор в звено „Финансов контрол и материални проверки” към МО, е дал пълни, обективни и безпристрастни показания, какви са били задълженията на въззивницата/ищца/, на длъжността „счетоводител”/съгласно Длъжностната й характеристика и др. нормативни актове, действащи в системата на МО/, какви последици са настъпили от неизпълнение на всички, обективирани в процесната заповед, заповеди на работодателя й. Всички тези негови показания изцяло и напълно кореспондират с всички други събрани пред РС писмени и гласни доказателства. От твърденията в исковата молба и тези във въззивната жалба остава впечатление, че въззивницата не е запозната достатъчно със задълженията си като „счетоводител”, които много ясно са формулирани, както в Длъжностната й характеристика, така и в другите подзаконови нормативни актове/Вътрешни правила за бюджетния процес и финансовите дейности в МО, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и БА, Етичния кодекс на общността на ДДГ„Д.” към МО, Правилника за вътрешния трудов ред и други/, уреждащи задълженията на счетоводителите в детските градини към МО. Необосновани са и

оплакванията във въззивната жалба, свързани с това, че РС не бил обсъдил нито едно от възраженията срещу заповедта за дисциплинарно уволнение, обективирани в Исковата й молба. Видно от мотивите на атакуваното Решение на РС, там има подробно и мотивирано произнасяне по всички наведени доводи и възражения на въззивницата/ищца/, като са обсъдени и съобразени всички събрани по първоинстанционното дело писмени и гласни доказателства, заедно и в тяхната съвкупност.

Въззивният съд констатира, че РС е обсъдил всички събрани по делото доказателства, обсъдил е тяхната относимост към спора и е постановил обжалваното първоинстанционно Решение изцяло на основание на събраните процесуално допустими и материално относими доказателства по делото. Като правилно не обсъдил приетите по делото 2 бр. доклади/ рег.№ 14-00-10/13.05.2022г. и рег.№ 14-00-10/16.06.2022г./, като законосъобразно се е позовал на тяхната неокончателност поради наличие на висяща проверка във „Военна прокуратура”.

Наред с това обосновано и аргументирано РС е преценил свидетелските показания на св.Земеделска с оглед евентуална нейна заинтересованост от изхода на делото, предвид висяща проверка на прокуратурата, касаеща дейността на въззивницата/ищца/ и на свидетелката, в качеството им съответна на „счетоводител” и „Директор” на детската градина през проверявания период от време. Независимо от това РС е констатирал, че тези показания са общи и не дават конкретика относно описаните в заповедта за уволнение нарушения, които фактически и правни изводи са напълно верни. В тази връзка напълно обосновано и правилно РС е кредитирал изцяло свидетелските показания на св.Д., св.К., св.Г. и св.К., което очевидно се явяват обективни, верни, вътрешно безпротиворечиви, взаимнодопълващи се помежду си и се подкрепят от множеството писмени доказателства и от неоспореното от никоя от страните заключение на съдебната експертиза пред РС- Казанлък.

Едва в процесната въззивна жалба за пръв път въззивницата/ищца/ навежда ново свое фактическо и правно основание за твърдяна от нея незаконосъобразност на процесното уволнение, че работодателят й/въззиваем/ преднамерено и съзнателно й бил поставяла неизпълними задачи, единствено с оглед освобождаването от нейна страна на заеманата длъжност „Счетоводител”. Това основание обаче не е предмет на настоящия спор, понеже не е било посочено, като фактическо основание в исковата молба, не е обсъждано в атакуваното първоинстанционно Решение и то не подлежи на разглеждане от настоящия въззивен съд. Наред с това то се явява неоснователно и недоказано.

Въззивният съд счита, че първоинстанционният съд е постановил изцяло правилно Решение, като е отхвърлил обективно съединените иски, както са били заявени по основание и по размер, като относно иска по чл.344, ал.1, т.1 от КТ е било установено и доказано, че той се явява неоснователен, тъй като съгласно събраните пред РС писмени и гласни доказателства, по

безспорен и категоричен начин е било доказано, че процесното уволнение е било законно и искът е следвало да бъде изцяло отхвърлен, със законните последици от това.

Относно показанията на св.Земеделска- същите са твърде общи, липсва в тях конкретика, касаеща точно процесното уволнение, същите са очевидно изгодни за въззивницата/ищца/, като в голяма степен свидетелката би имала интерес от изхода на настоящото дело, тъй като двете с въззивницата/ищца/ са били тогава обект на проверки от различни институции за техни служебни действия, извършени по времето, когато свидетелката е изпълнявала длъжността „директор”, а ищцата е била на длъжността „счетоводител”. От приложените официални писмени доклади и свидетелските показания на едно от проверяващите длъжностни лица се доказва, че през това време в детското заведение не са извършвани задължителните инвентаризации, счетоводството не е било водено редовно и правилно, открита са били множество съществено служебни нарушения, конкретно посочени от свидетеля. Наред с това пред РС са събрани официални писмени доказателства, че въз основа на постановление на Военно-окръжна прокуратура- Пловдив за извършване на проверка в детската градина по отношение на материалните запаси, дълготрайните активи и финансовите средства, числящи се на материално отговорните лица за времето от м.12.2019г. до 21.12.2021г., касаеща именно служебните дейности на ищцата/въззивница/ и на свидетелката, като материално отговорни лица, свидетелката има пряк и непосредствен интерес ищцата да бъде възстановена на работа в детската градина на длъжността „счетоводител”. Наличието на съществени нарушения в счетоводната дейност на градината, допуснати от въззивницата/ищца/, като счетоводител там, докато свидетелката е била директор се потвърждава и от самата нея- самата свидетелка признава, че е имала достъп до счетоводната програма и е имала код, което е грубо нарушение на счетоводните стандарти, закони и правила. В този смисъл са и показанията на св.Д., че до счетоводната програма има достъп счетоводителя с код за достъп и нива на достъп на софтуера, а директорът няма достъп, като той е можел да изисква справки. В този смисъл са и множество писмени доказателства по делото- Длъжностната характеристика на счетоводителя, доклади и свидетелски показания.

Същевременно показания на св.К. пред РС са изцяло неотнормирани към предмета на съдебния спор, тъй като те се отнасят до действия и дейности /подавани отчети към ИА,ВК и ПД”/, извършвани от въззивницата/ищца/, които не са предмет на процесното уволнение, като самата свидетелка потвърждава, че няма отношение към инвентаризацията в детската градина и не сочи да има впечатления или знание за обстоятелствата, касаещи процесния правен спор.

Съответно РС правилно и законосъобразно е кредитирал в цялост показания на св.Д., които са изчерпателни, безпротиворечиви и обективни, понеже същият лично е извършил цялостната материална проверка в детската

градина по разпореждане на Военно- окръжна прокуратура- гр.Пловдив, направил е детайлни констатации и има преки и непосредствени впечатления от цялостната дейност в местоработата на уволнената служителка в ДДГ „Д.“ към МО- гр.К.. Те са в пряка връзка с изпълнението служебните му задължения, като Главен инспектор в Звено „Финансов контрол и материални проверки“ към МО на РБ задължения и разпореждането с Постановление на Военен прокурор при Прокуратурата на РБ. Същият има служебната компетентност да изясни служебната йерархия в МО и в частност в ДД „Д.“ към МО- гр.К., както и да уточни като цяло управлението на счетоводството в това учреждение и ролята на счетоводителя в управлението на счетоводната му дейност, да даде компетентно заключение за дейността на счетоводителката в конкретния случай, включително за дейностите, предмет на процесната уволнителна заповед. Липсват по делото на РС- Казанлък каквито и да са преки и/или косвени данни той да се явява по някакъв начин заинтересовано лице по спора и показанията му изцяло се подкрепят от събраните по делото други писмени и гласни доказателства/показанията на св.К., св.К. и св.Г./.

Относно оплакването и исканията, имащи отношения към писмените доказателства по делото на РС- Докладът с рег.№ 14-00-10/16.06.2022г. и приложенията към него не следва да се обсъждат и коментират и към настоящия момент, като доказателство по делото, тъй като констатациите в него са изцяло ирелевантни за спора, касаят материална отговорност на длъжностни лица за друг период от време, нямащ отношение към уволнителната заповед и е за факти и обстоятелства, които не са предмет на тази заповед. Другият Доклад рег.№ 14-00-10/13.05.2022г. също не следва да бъде обсъждан в частта му, в която са констатирани „липси и излишъци“, тъй като тези констатации също не са сред фактическите и правните основания, посочени в процесната заповедта за дисциплинарно уволнение. Този Доклад обаче се явява фактически и правно релевантен в другата му част относно установените от длъжностното лице релевантни за настоящия процес факти и обстоятелства, които са били потвърдени от автора им в качеството му на свидетел по делото на РС в частите, удостоверяваща неизвършване на задължителните инвентаризации в детската градина с години назад/включително и през процесния период от време/ и относно констатираните неизпълнения от страна на счетоводителя на служебните й задължения по длъжностна й характеристика. Още повече, че показанията на този свидетел се възприемат като обективни и безпристрастни, понеже той по никакъв начин не се явява пряко или косвено заинтересован от изхода на делото, за разлика от св.Земеделска. Още повече, че и двата негови доклада не са окончателни, а те са по висяща проверка от страна на Военно-окръжна прокуратура- гр.Пловдив, за която липсват по делото данни да е била вече завършила към настоящия момент.

Напълно обосновано и правилно в мотивите на атакуваното първоинстанционно Решение не са коментирани и взети предвид поредица от

представени с Исковата молба писмени доказателства/т. 9, т.10, т.11, т.23, т.24, т.25, т.26, т.27, т.28, т.29, т.34, т.35 и т.36/, които нямат пряко отношение към изясняването на спора по делото. Също така представените под т.30 копия от писма по електронната поща, изпратени от Р. Б. до трето лице, представляват неин частен документ, изхождащ от страна по делото, която ги представя, същите не носят доказателствена сила и се явяват неотносими към процесния правен спор. Писменото доказателство под т.33 не е оформено по надлежен начин, който да удостовери информацията, записана в него, и се явява неотносимо към предмета на спора, понеже се отнася до един отминал период от време, който не е обект на процесната заповед за налагане на дисциплинарно наказание, а писмените доказателства под т.39 и т.40 се явяват неотносими към естеството на спора. Наред с това по делото на РС липсват каквито и да са доказателства, че документите по т.37 /Отчет за приходи и разходи по каса/ и т.38/Изготвена справка за стаж на служители към 01.03.2022г./, приложени към Исковата молба, са били своевременно представени и дадени на директор на детската градина. Поради което те не се явяват относими към предмета на спора по делото, доколкото доказват, че изготвянето им е във възможностите и задълженията на въззивницата/ищца/ в качеството ѝ на „счетоводител” и опровергават част от твърденията ѝ/в Исковата молба, в докладни записки и давани обяснения до работодателя, както и в процесната ѝ въззивна жалба/, че това не били нейни служебни задължения по длъжностна характеристика или че тя е била възпрепятствана да ги изпълни, понеже трудовите досиета били при работодателя, че поставените от работодателя ѝ срокове за изпълнение били твърде кратки и други подобни.

Също така правилно РС не е кредитирал и други писмени доказателства по делото- Заповед № 780-82/07.02.2022г. и Заповед № 786-95/11.02.2022г./които се явяват неотносими към естеството на спора по делото и не са част от процесната заповед/, Заявление вх.№ 171/17.01.2022г./което се явява частен документ, изхождащ от страната, която го представя, и не носи доказателствена сила, освен за неизгодни за тази страна факти и обстоятелства/, Писмо рег.№ 13-00-137/26.05.2022г./което се явява ирелевантно за спора, като адресирано до трето неучаващо с съдебното производство лице/, и Писмо рег.№ 13-00-137/25.05.2022г./което представлява частен документ, чието съдържание относно твърденията за „основателността” на подаденият сигнал от въззивницата/ищца/, категорично се опровергават от събраните по делото други писмени и гласни доказателства/.

В тази връзка и предвид всички гореизложено напълно мотивирано, законосъобразно и правилно в мотивите си от атакуваното първоинстанционно Решение РС е приел, че съгласно трудовото досие въззивницата/ищца/ е заемала и длъжността „счетоводител” от 2015г. наред с длъжността „касиер-домакин” за известно време до 02.02.2022г. в нарушение на Закона за счетоводството/ЗСч/. Макар че тя е била със сравнително дълъг

стаж и опит в детската градина, тя не е съдействала на новоназначения директор да извърши инвентаризациите, които не са правени от нея в продължение на дълги години преди това, и е възпрепятствала това да се случи тогава, макар че те се явяват служебно задължителни за нея съгласно чл.8, т.1 от Длъжностната ѝ характеристика, но дори е отказала пред свидетели да се запознае със заповедите на работодателя си във връзка с тях. Също така тя е възпрепятствала дейността на директора, като не е изпълнявала и другите негови распореждания, свързани с трудовите ѝ задължения, като счетоводител съгласно чл.4 от Длъжностната ѝ характеристика.

Видно от всички събрани по първоинстанционното дело доказателства е било установено, че въззивницата/ищца/ не е проявявала дължимата от нея активност при осъществяване на задълженията си на длъжността ѝ „счетоводител”, оспорвала е устните распореждания и писмените нареждания в заповедите на директора, без да посочва конкретни фактически и правни аргументи за това, както към датата на връчването им, така и по-късно, отказвала е да се запознае с тях/подобно на св. Земеделска в качеството ѝ на МОЛ/, като по този начин в значителна степен е затруднявала и дори блокирала процеса по приемане и предаване на материалните активи между МОЛ. По този начин въззивницата в качеството ѝ на счетоводител в детската градина е препятствала дейността на директора, създавала е сериозни затруднения на работодателя си да изпълнява задълженията си, вменени му във Вътрешните правила за бюджетния процес и финансовите дейности в МО, СППМО и БА и другите законови и подзаконови нормативни актове, и това е довело до цялостно затормозяване на дейността в детската градина, като тя не е посочила никакви конкретни аргументи за това си поведение в депозираните писмени обяснения във връзка със започнатата процедура за дисциплинарното ѝ наказание. По делото пред РС се установило по несъмнен и безспорен начин извършването от страна на счетоводителката на нарушенията на трудовата ѝ дисциплина/подробно описани в процесната заповед/ и тяхната системност, изразяващи се в упорито продължително неизпълнение на законни нареждания на работодателя, свързани с преките ѝ задължения, изрично посочени в Длъжностната ѝ характеристика и във връзка с другите нормативни документи, регламентиращи задълженията ѝ на „счетоводител” в системата на МО, приети, като доказателства по делото-Счетоводна политика на ДДГ „Д.” за 2021г., „Вътрешни правила за документиране на стопанските операции в МО и структурите на пряко подчинение на Министъра на отбраната”, Вътрешните правила за бюджетния процес и финансовите дейности в МО, СППМО и БА; Етичния кодекс и др.

По принцип за да е налице злоупотреба с доверието на работодателя не е необходимо да е установено извличане на материална облага за служителя или негов близък, като динамиката на съвременните взаимоотношения по повод изпълнението на определена трудова функция, се уреждат от по-широк кръг задължителни в рамките на съответната система правила и норми

на поведение и изгодата от определено поведение, което е в разрез със същите, не винаги е под формата на облага, особено когато са нарушение правилата на етичното поведение на индивида. Следователно злоупотребата с доверието на работодателя съставлява всяко действие, което е израз на несъблюдаване на дължимото поведение на добросъвестност и доверие в отношенията работник/служител/ и работодател. По отношение на неизпълнението на заповедите на директора, свързани с предаване на имуществото от МОЛ на МОЛ /инвентаризации/ е доказано по безспорен начин пред РС, че въззивницата/ищца/ е възпрепятствала съвсем съзнателно и умишлено извършването на тези дейности, представляващи нейни служебни задължения съгласно Длъжностната ѝ характеристика, като тя не е изпълнявала голяма част от основните свои служебни задължения по чл. 8, ал. 1, т. 1, 6, 8 и 11, чл. 8, ал.2, т. 6, 10 и 11, чл.10, чл.13 и други. И именно във връзка с тези ѝ преки задължения по трудовия договор на длъжност „счетоводител“ работодателят е изискал справки за изразходвана ел.енергия за изминалата 2021г., издал е Заповеди № 795-106/22.02.2022г., № 796-107/22.02.2022г., № 797-108/28.02.2022г., № 798-109/28.02.2022г., № 799-110/04.03.2022г. и № 777-88/ 31.01.2022г., с Уведомително писмо изх. № 94/28.02.2022 год. е поискал отново справка за актуален трудов стаж на всички служители към 01.01.2022г., след като ищцата не е изпълнила нареждането в Заповед № 777-88/31.01.2022г., с Уведомително писмо изх. № 68/ 31.01.2022г. е поискала счетоводителката да представи трудовата си книжка за удостоверяване на трудовия ѝ стаж, във връзка с необходимостта от коректно начисляване на размера на допълнителното трудово възнаграждение. Поради което пред РС е било установено и доказано по несъмнен и безспорен начин, че въззивницата/ищца/ не е изготвила изисканата ѝ от работодателя справка за изразходвана електро- енергия за изминалата 2021г., каквато е следвало да изготви до 01.02.2022г. Тя твърди, че е предоставила справката по имейл на друг орган и представя като доказателство към Молбата ѝ от 07.07.2022г. „Разпечатка на писмо от електронна поща от 09.02.2022 год.“, съгласно който тази справка не е представена на работодателя ѝ- директора на детското заведение. Предоставената справка на по- горестоящ орган/вместо на работодателя/ сама по себе си не представлява изпълнение на законни нареждания на работодателя, още повече, че той по никакъв начин не е бил уведомен от нея за това. Още повече, че съгласно показанията на св.Д. до програмата има достъп счетоводител с код за достъп и нива на достъп на софтуера, като директорът няма достъп, а той може да изисква справки, които не следва да му бъдат отказвани.

Неслучайно съгласно неоспорените показания на св.Д. именно счетоводителят е лицето, което трябва да инициира и да напомня за предстоящи срокове и мероприятия, вкл. инвентаризации, абсолютно всичко. Вместо това счетоводителят- въззивницата/ищца/ е възпрепятствала в този

смисъл служебната дейност на новия директор, не се доказва даденият ѝ за изпълнение срок да е бил твърде кратък. Още повече, че за изпълнението на тази задача- справка за изразходвана електроенергия за 2021г. не се изисква твърде много работно време, срокът за изпълнението ѝ изтича в ден, в който госпожа Б. е била на работа и безспорният факт, че служителката в предишен период от време е ползвала отпуск поради временна неработоспособност, не променя факта на неизпълнение и липсата на желание да бъде изпълнена задачата. Ако поставеният срок за изпълнение е бил преценен като недостатъчен от служителката, тя е можела да уведоми работодателя си за причините и да поиска удължаване на срока, но такова искане към директора на детската градина не е постъпило, което само по себе си сочи към умишленото неизпълнение на поставената ѝ задача. Самата задача по съществото си е в пълно съответствие с трудовите ѝ задължения съгласно т.14, т.21 и т.22 от Длъжностната ѝ характеристика, съгласно които счетоводителят извършва дейности свързани с обработката на финансово-счетоводните документи по сметките на доставчици, клиенти и вътрешни разчети, изготвя справки и носи отговорност за съхраняваната документация. Дори нещо повече- исканата справка не е била предоставена и доста по-късно, което е наложило работодателят да ѝ иска писмени обяснения за неизпълнението на заповедта пак на 09.02.2022г., когато все още такава справка не е била изготвена и предоставена на Директора. Във връзка с това писмо счетоводителката не само че не дава писмени обяснения, но и не изтъква никакви евентуални причините за неизпълнението, които изтъква едва в исковата си молба и в процесната си въззивна жалба. Следователно тя като счетоводител не е изпълнила добросъвестно трудовите си задължения в този смисъл.

Наред с това счетоводителката не е предоставила в посочения от работодателя ѝ срок до 02.02.2022г. в уведомително писмо изх.№ 68/31.01.2022 г. трудовата си книжка за удостоверяване на трудовия ѝ стаж, във връзка с необходимостта от коректно начисляване на размера на дължимото ѝ допълнително трудово възнаграждение към основното такова, тъй като съгласно разпоредбата на чл.348, ал.3 от КТ работникът е длъжен да представя на работодателя си трудовата книжка при поискване и в чл.2, ал.3 от Наредбата за трудовата книжка и трудовият стаж е предвидено, че работникът или служителят е длъжен да представя трудовата книжка на работодателя при поискване, както и за вписване на нови обстоятелства в нея. Следователно работодателят по свое усмотрение и по всяко време има право да поиска представянето на трудовата книжка в оригинал от служителя си- в случая счетоводителя си, като не е длъжен да се мотивира за причините, поради които този документ му е нужен. Макар че в конкретния случай реалната фактическа и правна причина очевидно е била изключително важна, свързана с проверка и при необходимост корекция на размерът на допълнителното трудово възнаграждение на служителката- счетоводител. В детската градина са били установени други случаи на неточно определено

допълнително трудово възнаграждение, като безспорно неправилно е бил определен от счетоводителката размерът на допълнителното трудово възнаграждение на дъщеря ѝ М.Х. и това е наложило изискването на оригинала на трудовата книжка за проверка. В случая законното изискване е при констатирано неправилно или неточно вписване в трудовата книжка, работодателят следва да извърши поправките, ако се касаят за вписвания, направени от него съгласно чл.2, ал.5 от Наредбата за трудовата книжка и трудовият стаж. В конкретния случай е налице умишлено неизпълнение от страна на служителя на законното нареждане на директора на ДДГ „Д.“ - гр.К..

Безспорно въззивницата/ищца/ неправилно е начислила на дъщеря си М.Х. Х./работеща на длъжност „помощник-възпитател“ при ДДГ „Д.“ - гр.К./ в повече допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, като е начислила 1 % за прослужено време с 1 г. повече, вместо за действително отработеното време от 2 месеца и 22 дни, като това нейно служебно нарушение е извършвано до 23.01.2022г., вкл. и е констатирано от работодателя на 22.02.2022г. и е доказано от Писмо вх.№ 208/22.02.2022г. от „А.“ - АД, гр.К. и Ведомости за заплатите на М.Х.. В основните задължения за длъжността „счетоводител“ в ДДГ „Д.“ - гр. К., съгласно Длъжностна характеристика връчена на лицето на 10.09.2015г. е записано задължението по т.1 да ръководи, организира и осъществява предварителен, текущ и последващ вътрешен финансов контрол по спазването на финансова и платежна дисциплина, правилното оформяне на първичните и официални счетоводни документи и по т.16 да осчетоводява разходите за работни заплати, изготвя, разпечатва и съхранява ведомостите за тях. Предвид преките задължения на длъжността „счетоводител“, въззивницата/ищца/ е била длъжна да контролира правилното оформяне на първичните счетоводни документи каквито се явяват ведомостите за работни заплати. Като е била длъжна да изпълни това свое пряко задължение, и при проява на стандартно усилие и внимание, би могъл да избегне допускането на тази грешка, още повече, че в конкретния случай се касае за собствената ѝ дъщеря и същата е била запозната и в качеството ѝ на нейна майка с размера на трудовия стаж на собствената си дъщеря М.Х. Х..

Не е било установено и доказано пред РС твърдението в Исковата молба, че изрично посочените по т.4 от нея Заповеди № 795-106/22.02.2022г. и № 796-107/22.02.2022г. не представлявали законни нареждания на работодателя ѝ. Напротив- безспорно е било установено пред РС и изрично е посочено в мотивите на атакуваното първоинстанционно Решение, че със Заповед № 795-106/ 22.02.2022г. ѝ е било възложено да вземе участие в комисията за извършване на приемо-предаване на активите и всички прилежащи материални ценности, находящи се в сградата на ДДГ „Д.“ - гр.К. от старото МОЛ И.И.З. на новото МОЛ С.Д.Д. в срок до 17.03.2022г. Тази заповед ѝ е била връчена лично на 28.02.2022г., когато счетоводителката е била на работа, но тя е отказала да се подпише, че е запозната със заповедта, като отказът ѝ е бил документиран с подписите на двама свидетели.

Поставената в Заповед № 795-106/ 22.02.2022г. задача е съобразена със задължения на служителката, като счетоводител, записани в „Основни задължения” по чл.8 и др. от Длъжностната ѝ характеристика, като същността на поставената ѝ задача е изисквала тя да извърши инвентаризация на предаваните материалните активи и ценности и след като се установят реалните наличности в присъствието на назначената комисия да се подпишат и протоколите за приемане и предаване между двете материално отговорни лица. За законосъобразното и точно изпълнение на възложената задача комисията използва изготвени от счетоводителя справки и документи, поради което възложената ѝ задача е напълно законна. С втората Заповед № 796-107/22.02.2022г. ѝ е било възложено да вземе участие в комисията за извършване на предаване на имуществото, находящо се в сградата ДДГ „Д.”-К. и заведено в счетоводния баланс на градината по сметка 2202 „Инфраструктурни обекти” и по сметка 2060 „Стопански инвентар” по партида на лицето Григор Бошнаков /бивш директор и МОЛ на ДДГ „Д.”/, на новото МОЛ С.Д. – новия Директор на ДДГ „Д.” към МО- гр.К. в срок до 18.03.2022г. Заповедта е била връчена лично на счетоводителката на 28.02.2022г., когато тя е била на работа, но тя е отказала да се подпише, че е запозната, като отказът ѝ е доказан с подписите на 2 бр. свидетели. Това безспорно обстоятелство не се оспорва по никакъв начин от въззивницата/ищца/ и е било доказано по несъмнен начин пред РС с показанията на св.М. и други. По същността си поставената в заповедта задача е съобразена със задълженията ѝ като счетоводител, съгласно „Основни задължения” по чл.8 и сл. от Длъжностната ѝ характеристика. Самата задача е изисквала да се извърши инвентаризация на горепосочените инфраструктурни обекти и стопански инвентар, след което директорът на детската градина в качеството си на МОЛ да приеме реално наличното. За да изпълни задачата си комисията е необходимо активното участие на счетоводителя, който да предостави документите, по които комисията ще извърши проверката за наличности и липси и в последствие ще предаде реално намереното по горепосочените партии на материално отговорно лице. Следователно възложените ѝ задачи са преки и основни задачи на счетоводителя и се явяват напълно законни. Не се е установило и доказало пред РС, а и пред настоящия въззивен съд, и до работодателя да е достигало било писмено, било устно искане на счетоводителя за евентуално удължаване на сроковете за изпълнение на поставените ѝ служебни задачи, поради евентуални кратки срокове за изпълнението им или евентуални отсъстиие поради болест за тези периоди от време, поради което безспорно е налице отказ за изпълнението от страна на служителката-счетоводител.

Следователно безспорно счетоводителката не е изпълнила законните нареждания на работодателя си по Заповеди № 795-106/22.02.2022г., издадена във връзка със Заповед № 165/18.02.2022г. на ИД на ИА ВКВПД при МО-София, като не е участвала в подготовката за осъществяване на задължителната инвентаризация съгласно императивно регламентираният ѝ

задължения в Длъжностната ѝ характеристика, нито е взела участие в комисията за извършването ѝ с цел осъществяване на приемо- предаване на активите и всички прилежащи материални ценности, находящи се в сградата на ДДГ „Д.“- гр.К. от дотогавашното МОЛ И.И.З. на новото МОЛ С.Д.Д. в срока до 17.03.2022г., с което тя не е изпълнила вменените ѝ служебни задължения в Длъжностната характеристика, ПВТР, ЕК и в тези заповеди задължения по чл.8, ал.1, т.1, т.8, т.11, т.18, и т.27 от Длъжностната характеристика, т.10, чл.20, т.2 и чл.25 от ЕК, Правилник за вътрешния трудов ред и др. Като тя никога назад през годините на тази ѝ длъжност, като счетоводител не е извършвала инвентаризации в Детската градина, през целия срок на работа ѝ в Детската градина, считано от 2015г. в продължение на цели 7 години.

Въззивният съд констатира, че с процесна Заповед № 797/-108/28.02.2022г. директорът на ДДГ „Д.“- гр.К. е възложил на въззивницата/ищца/, работеща там на длъжността „счетоводител“ изготвянето на проект за Счетоводна политика в съответствие с утвърдената счетоводна политика на МО, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и българската армия, и изготвянето на проект на Система за финансово управление и контрол в ДДГ „Д.“- К., съобразена с интегрираната система за управление на ресурсите за отбрана, регламентирани в Ръководство за планиране, програмиране, бюджетиране, изпълнение и отчет в отбранителните програми на МО, структурите на пряко подчинение на Министъра на отбраната и Българската армия, която също е отказана да бъде подписана от нея, който отказ е направен пред 2 бр. свидетели на 28.02.2022г. Възлагането на изготвянето на горецитираните документи е изцяло съобразен с Длъжностната характеристика на лицето, където в Основни задължения е записано като задължение: “участва в разработването на вътрешни нормативни документи на ДДГ “Д.” и в раздел „Основни отговорности“ е записано “разработва проект на система за финансово управление и контрол и го предлага за утвърждаване от Директора на детската градина и - разработва проект на счетоводна политика ....“. Счетоводителката не е уведомила директора за наличието или липсата на такъв вътрешен нормативен документ, без обяснения отказва да подпише заповедта и едва след издаването на процесната заповед тя представя на директора Счетоводна политика за 2021 година, а Система за финансово управление и контрол въобще не е била разработена за детската градина. Не е било доказано пред РС- Казанлък и пред ОС- Ст.Загора, че към тази дата вече било имало изготвена СФУК, и същата да е била своевременно и надлежно представена на директора на детската градина. Също така е останало недоказана защитната теза на въззивницата/ищца/, че към този момент не ѝ била цитираното в Заповедта Ръководство за планиране, програмиране, бюджетиране, изпълнение и отчет в отбранителните програми на МО, структурите на пряко подчинение на МО и БА”. Въззивният съд възприема само тази част от защитната теза на счетоводителя, че съгласно

наименованието и съдържанието на горепосоченото Ръководство за планиране, програмиране, бюджетиране, изпълнение и отчет в отбранителните програми на МО, структурите на пряко подчинение на Министъра на отбраната и Българската армия, същото е неприложимо пряко при разработване на СФУК за детската градина, която се явява третостепенен разпоредител на бюджетни средства след първостепенния Министерство на отбраната- София и второстепенния ИА„ВК и ПД”, на чието подчинение се явява Държавната детска градина- К.. Макар, че в това Ръководство са изчерпателно регламентирани „Вътрешноведомствените документи”, регламентиращи управлението на ресурсите на отбраната, актуални към момента на разработване на Ръководството и в т.1.4 е посочен и документа Вътрешни правила за бюджетния процес и финансовите дейности в МО, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и БА, като в техния Раздел 7 е регламентирано финансовото управление и контрол в МО, структурите на пряко подчинение на Министъра на отбраната и БА. Следователно тези вътрешноведомствени нормативни документи са частично относими към дейността на ДДГ към МО, до колкото са относими въобще към дейността на ИА„Военни клубове и военно-почивно дело" при МО, която организира, методически подпомага и контролира дейността на ДДГ към МО, включително планирането и разходването на ресурсите им, като разпоредител от по- ниска степен към изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело“. Същото е и по силата на чл.36, ал.4 от Правилника за организацията и дейността на държавните детски градини към министерство на отбраната и условията и реда за записване, отписване и преместване на децата в държавните детски градини към МО /ДВ.№ 43/2017 г./, че бюджетният процес и финансовите дейности се организират при спазване на Вътрешните правила за бюджетния процес и финансовите дейности в Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и Българската армия, обявени с МЗ № ОХ-322/15.01.2016г. Макар, че в рамките на служебните й задължения и съгласно § 132 от Раздел 7 на Вътрешните правила за бюджетния процес и финансовите дейности в МО, СППМО и БА финансовото управление и контрол е цялостен процес, осъществяван от ръководството и определени за целта служители, във вр. с т.10 от Длъжностната й характеристика от 10.09.2015г., съгласно която тя има задължението да разработва проект на Системата за финансово управление и контрол (СФУК) и го предлага за утвърждаване на Директора на ДДГ„Д.”- гр.К.. В този смисъл частично отговаря на истината твърдението на счетоводителя, че цитираното ръководство е практически неприложимо при разработване на СФУК за държавна детска градина, какъвто е и процесния случай. Което обаче, само по себе си не води до незаконосъобразност на цялата процесна уволнителна Заповед или до някаква цялостна порочност на атакуваното първоинстанционно Решение на РС- Казанлък.

Безспорно по делото на РС е било установено и са били събрани

доказателства, че въззивницата/ищца/ не е изпълнила законните разпореждания на работодателя си по Заповед № 798-109/28.02.2022г. относно извършване на ревизия на Касовата книга, в срок до 01.03.2022г. да представи всички първични документи по касовата книга на комисията за извършване на ревизия на приходи и разходи, отразени в касовата книга за периода от 01.03.2021г. до 02.02.2022г. и по този начин е затруднила дейността ѝ. Като при издаването на тази заповед директорът на детската градина е взел предвид, че при напускането на длъжността касиер- домакин на 02.02.2022г., касова книга и първични счетоводни документи не са били предадени на никого, не е имало назначен нов касиер - домакин към 01.03.2022г., на счетоводителя съгласно т.5 от Длъжностната му характеристика, в т.5 от Основните задължения да организира своевременното осигуряване на ръководството с финансово - счетоводна информация, в т.23 да носи отговорност за съхраняване на работната документация, възложено му е още да следи за правилното оформяне и попълване на всички приходно - разходни документи, ежедневното им осчетоводяване и своевременното им отразяване по счетоводителните регистри, както и да извършва проверка на касата и да я сверява с отчетните данни съгласно чл.8, ал.2, т.6 от Длъжностната ѝ характеристика, както и ѝ е вменено и да изпълнява други възложени задачи от директора на детската градина, свързани с длъжността. Предвид тези задължения на длъжността „счетоводител” и специалните ѝ компетенции и познания, имайки достъп до тези документи и електронни счетоводни системи, въззивницата е била длъжна да ги предостави на комисията. Липсват доказателства по делото на РС, че въззивницата/ищца/ е била предала всички документи, включително и касовата книга на директора, след освобождаването ѝ от длъжността „домакин- секретар”, тъй като първичните документи по касовата книга и другите документи и материали са предадени от служителката на директора в деня на уволнението ѝ с „Приемо-предавателен протокол” от 23.03.2022г. в Трудовото ѝ досие.

Безспорно от доказателствата пред РС и предвид мотивите на атакуваното първоинстанционно Решение въззивницата/ищца/ не е изпълнила законните нареждания на работодателя си съгласно Заповед № 798-109/28.02.2022г. относно извършване на ревизия на Касовата книга, като в дадения ѝ срок до 01.03.2022г. не е представила всички първични документи по касовата книга на комисията, по този начин е затруднила дейността ѝ и не е изпълнила и вменените ѝ задължения в Длъжностната характеристика, ПВТР, ЕК и тази заповед. В този смисъл са приетите по първоинстанционното дело писмени доказателства и показанията на св.Г.. Напротив- видно от Протокол от 23.03.2022г. в приложеното по делото нейно Трудово досие и носещ личния ѝ подпис, първичните документи от касата са предадени на директора в деня на напускане на работа, поради уволнението, което е било доказано пред РС и от показанията на св.Г.. Това предаване е било извършено в стаята на счетоводителя и всички вещи са били там. Първичните документи

по Касовата книга не са били предадени нито на комисията, назначена със Заповед № 198-109/28.02.2022г., нито по-рано на директора, а те са били в стаята на счетоводителя, до момента на предаването ѝ в кабинета по повод процесното уволнение. В резултат на отказа на счетоводителя да изпълни заповедта, е била възпрепятствана работата на комисията и е бил затруднен работния процес, свързан с финансовата дисциплина и документообора в детската градина.

Също така безспорно е било доказано пред РС, че въззивницата/ищца/ не е изпълнила законните нареждания на работодателя си съгласно негова Заповед № 799-110/04.03.2022г., като не е изготвила финансов отчет за приходите и разходите по Касова книга за периода от 01.03.2021г. до 02.02.2022г. в дадения ѝ срок до 10.03.2022г. и по този начин не е изпълнила вменените ѝ задължения в Длъжностната характеристика и тази заповед, включително по т.20 от Длъжностната характеристика за изготвяне на тримесечни и годишни счетоводни отчети, по т.21 за изготвяне на необходимите декларации, справки, отчети, разчети и др., и по т.27 да изпълнява и други възложени задачи от Директора на детската градина, свързани с длъжността. Очевидно възложената ѝ задача е изцяло в рамките на задълженията при изпълнение на длъжността „счетоводител“, нареддането на директора е останало неизпълнено и не е бил направен такъв отчет, с което съществено е бил затруднен работния процес, свързан с финансовата дисциплина и документообора в детската градина.

Видно от заключението на приетата без оспорване от никоя от страните съдебно-счетоводна експертиза е било установено и доказано по категоричен начин пред първата съдебна инстанция, че необходимостта от изготвяне на финансов отчет за приходите и разходите по Касова книга е породена именно от неправилното ѝ водене след 16.12.2021г., като след тази дата нямало отразени записвания, следователно евентуално извършени приходи и плащания в брой не са били регистрирани, включително не е бил внесен остатъкът от касова наличност към 31.12.2021г. съобразно изискванията на МФ, в който смисъл са и категоричните показания на св.Д.. Дори съгласно представения „Отчет за приходи и разходи по каса“ пред РС не е било доказано, че същият е предоставен на работодателя, поради което този документ се явява относим към спора, тъй като изготвянето му е във възможностите и задълженията на въззивницата/ищца/, в качеството ѝ на „счетоводител“ и опровергават част от твърденията ѝ в докладните ѝ записки, жалби до по-висшестоящи органи и давани обяснения до работодателя, че тази заповед била неясна.

Също така безспорно е било доказано и неизпълнението от страна на въззивницата/ищца/ на Заповед № 777-88/ 31.01.2022г. на работодателя ѝ, тъй като въобще не му е предоставила справка, отразяваща актуалния трудов стаж на всички служители в датската градина в дадения ѝ срок до 05.02.2022г., поради което се е наложило работодателят ѝ втори път да поиска тази справка с Уведомително писмо изх.№ 94/28.02.2022г., като повторно не е

предоставила в новия даден ѝ от работодателя срок до 05.03.2022г. справка за актуален трудов стаж на всички служители към 01.01.2022г., във връзка със задължението на ДДГ„Д.” на МО- Казанлък да изплаща допълнително трудово възнаграждение на служителите си към основното им трудово възнаграждение, каквато ѝ е поискана с това уведомително писмо и каквото служебно задължение тя има съгласно длъжностната ѝ характеристика и др. нормативни актове, с оглед спазване на финансовата и счетоводна дисциплина и съблюдаване достоверността на финансово- счетоводните документи в детската градина. По делото липсват каквито и да са доказателства, че приложеният като писмено доказателство към исковата молба документ по т.38 „Изготвена справка за стаж на служители към 01.03.2022 год.” да е бил предоставен на директора на детската градина, поради което той се явява относим към спора доколкото доказва, че изготвянето му е във възможностите и задълженията на счетоводителя и опровергава част от твърденията ѝ в докладни записки и давани обяснения до работодателя, че това не са нейни задължения по длъжностна характеристика, или че е била възпрепятствана да ги изпълни, тъй като трудовите досиета били при работодателя и дадените ѝ срокове за изпълнение били кратки. Като липсват по делото на РС каквито и да са данни, че счетоводителката по някакъв начин е била поискала от директора евентуално удължаване на тези срокове.

От всички събрани по делото на РС писмени и гласни доказателства по безспорен начин е било доказано и съответно мотивирано в атакуваното първоинстанционно Решение, че с поведението си счетоводителката-въззивницата/ищца/ Р. Р. Б. от гр.К. поради неизпълнение на основните си трудови задължения съществено е затруднила работодателя си в изпълнение на неговите законови задължения съгласно Вътрешните правила за Бюджетния процес и финансовите дейности в Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на Министъра на отбраната и Българската армия, съгласно Заповед № ОХ -322/15.01.2016г. на Министъра на отбраната, по силата на които работодателят контролира спазването на финансовата, лимитната и бюджетната дисциплина, утвърждава всички счетоводни и финансови документи, осъществява контрол по правилното попълване движение и архивиране на всички отчетни документи, отговаря за движението на финансовите средства от сметка за наличности и от транзитна сметка, участва в организацията и контрола на извършването на инвентаризациите и своевременното отразяване на резултатите по счетоводните регистри. Затруднението е било свързано безспорно с организацията и управлението на дейността на детското заведение, относно законосъобразното, целесъобразното и ефикасното разпореждане с бюджетни и материални средства, както и спазване на финансовата дисциплина в поверената му детска градина, съгласно Счетоводна политика на МО. Неизпълнението на законните нареждания на работодателя ѝ, неизпълняването на вменените ѝ в Длъжностната характеристика, ПВТР, ЕК

и др. нормативни актове трудови задължения, е станало достояние на другите служители, като ги демотивирало и уронило престижа на работодателя. Всичко това представлява тежко нарушение на трудовата дисциплина и е съществено нарушение на така описаните правила в ПВТР, в ЕК, както и по чл.126, т.9 от КТ, което представлява законово нарушение по смисъла на чл.186 от КТ от вида на посочените в чл.187, т.8, пр.1 и 2 и по т.10 от КТ, по чл.190, ал.1, т.3, т.4 и т.7 от КТ. В процесния случай въззивницата/ищца/ е нарушила и основни морални норми на поведение, които макар и не изрично регламентирани, тя е била длъжна да спазва. Като самото им неспазване/колегиалност, уважение, зачитане честта и достойнството на хората, с които работи и др./ безспорно се явяват сами по себе си грубо нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на трудовото законодателство и неизпълнение на законовите ѝ задължения по чл.126 от КТ, включително по задължението ѝ за лоялност към работодателя ѝ т.9 от същия законов текст. Доказано е пред РС и е добре мотивирано в атакуваното първоинстанционно Решение, че при издаването на процесната атакувана уволнителна Заповед работодателят е спазил всички основни законови разпоредби, като след установяване на поредица от неизпълнени задачи в срок той на основание чл.193, ал.1 от КТ няколкократно ѝ е поискал писмени обяснения с писма изх.№ 78/09.02.2022г., изх. № 92/28.02.2022г. и с изх.№ 112/22.03.2022г., като въззивницата/ищца/ по първото писмо е отказала да представи обяснения, а по второто и трето писмо обясненията ѝ са дадени в срок, тя не е поискала каквото и да е удължаване на срока и от нейна страна липсва оплакване, че срокът за отговор не ѝ е достатъчен, като дадените от нея обяснения са били приети и взети предвид от работодателя при налагането на дисциплинарното ѝ наказание.

Предвид което въззивният съд счита, че мотивирано РС в атакуваното му Решение е приел за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин, с оглед вида и тежестта на нарушението, че работодателят е наложил съразмерно тежкото дисциплинарно наказание „уволнение” на осн. чл.330, ал.2, т.6 във вр. с чл.186, чл.190, ал.1, т.3, т.4 и т.7 от КТ, във вр. с чл.126, т.9 и чл.187, ал.1, т.3, т.7, т.8, пр.1 и 2, и т.10, във вр. с чл.328, ал.3 от КТ, и във вр. с Раздел VIII, чл.20, т.2, Раздел X, чл.25 от Етичния кодекс на общността на ДДТ „Д.” към МО, чл.60, чл.72, чл.73, ал.1, т.7, т.9, т.10 и т.15, ал.2 и чл.81, ал.2 от Правилника за вътрешния трудов ред на ДДГ „Д.” към МО- гр. Казанлък за учебната 2021-2022 година, във вр. с чл.8, ал.1, т.1, т.6, т.8 и т.11, ал.2, т.6, т.10, т.11, чл.10, чл.13 и др. от Длъжностната характеристика за длъжността „Счетоводител”.

Ето защо въззивният съд счита, че в тази ѝ част относно обективно съединения иск по чл.344, ал.1, т.1 от КТ е неоснователен и недоказан, въззивната жалба на ищцата в тази ѝ част се явява напълно неоснователна и недоказана, поради което следва в тази му част да се потвърди атакуваното негативно за нея първоинстанционно Решение, със законните последици от това.

Предвид гореизложеното и акцесорният иск по чл.344, ал.1, т.3 от КТ също мотивирано и законосъобразно е бил отхвърлен, като неоснователен, със законните последици от това. Още повече, че въззивницата/ищца/ с оглед указаната ѝ доказателствена тежест не представила доказателства, че е останала без работа за претендираният период от време в продължение на 6 месеца, и че евентуалното ѝ оставане без работа да е в пряка причинно-следствена връзка с процесното уволнение. Напротив- видно от представения пред РС писмен Трудов договор № 0006/07.04.2022г. тя е започнала работа по безсрочен трудов договор с друг работодател "Кооперация Сакарска билка" - гр.Т., *** с място на работа в гр.С.З., ***, считано от 08.04.2022г. и същият договор е бил прекратен със Заповед № 002/19.05.2022г. на осн. чл.71, ал.1 от КТ. Следователно евентуалното ѝ оставане без работа не е поради процесното уволнение, а е поради последващото уволнение от друг, напълно различен работодател.

С оглед всички гореизложени мотиви въззивният съд счита, че атакуваното първоинстанционно Решение е изцяло мотивирано, законосъобразно и правилно, не се установиха и доказва твърдените от въззивницата/ищца/ евентуални нарушения в самото Решение и в процедурите по съдебното дирене пред РС, при постановяването му не са допуснати сочените от въззивницата- счетоводител съществени процесуални нарушения, и то следва да се потвърди напълно, ведно с всички законни последици от това.

Предвид изхода на спора пред настоящата въззивна инстанция и с оглед разпоредбите на чл.273 във вр. с чл.78, ал.2 от ГПК въззивницата Б. следва да бъде осъдена да заплати на работодателя си- въззиваемата ДДГ „Д.“ към МО-гр.К., *** направените разноски за възнаграждение на един пълномощник-адвокат пред въззивния съд в размер на общо 1 536 лв.

На основание чл.280, ал.2, т.3, пр.2 от ГПК във вр. с чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от КТ, това въззивно съдебно Решение може да се обжалва в общия законен 1- месечен срок от датата на връчването му на всяка от страните, чрез настоящия въззивен ОС- Ст.Загора, пред ВКС- гр.София.

Ето защо, воден от горните мотиви и на основание чл.258- 273 във вр. с чл.78, ал.2 от ГПК във вр. с чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 552/21.11.2022г., постановено по гр.д.№ 1168/2022г. по описа на РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска.

ОСЪЖДА Р. Р. Б.- ЕГН ***** от гр.К., ***, *** да заплати на Държавна детска градина „Д.“ към Министерство на отбраната, Булстат ***, в гр.К., ***, *** сумата **1 536** лв./хиляда петстотин тридесет и шест лева/ разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва по касационен ред, в **1-** месечен срок от връчването му на всяка от страните, чрез ОС- Ст.Загора пред ВКС-София.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____